

Yisro: Why is it incumbent on a Yid to influence gentiles to fulfill their seven Noahide laws?

By: Rabbi Levi Y. Garelik

Also:

1. Why isn't it enough to spread Yiddishkeit amongs Yidden? Why do we also have to encourage the gentiles to do their Mitzvos?
2. Why did the Rebbe start this campaign in these last decades?
3. What constitutes real "unity"?
4. Why by the Yidden Rashi says "one man one heart" and by the Egyptians he says the opposite "one heart one man"?
5. What is the purpose of creation?
6. Is there any rationale behind the Sheva Mitzvos Bnei Noach (Seven Noahide Laws)?
7. What is the story that the Rebbe said about a Yacht?

Based on Likutei Sichos Vol. 21 pages 100-107 and others

* * *

מיוסד על לקוטי שיחות חלק כא ע' 100-107 ועוד

המקורות:

1. **יתרו יט, א:** בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני.

2. **יט, ב:** ויסעו מרפידיים ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר, ויחן שם ישראל נגד ההר.

3. **רש"י: ויחן שם ישראל** – כאיש אחד בלב אחד, אבל שאר כל החניות בתרעומת **complaints** ובמחלוקת **friction, strife**.

מסבירים המפרשים ששאלתו של רש"י היא שמיד לפני זה כתוב ויחן במדבר:

4. **דבק טוב** (ר' שמשון אושנבערג לפני 400 שנה): ויחן ישראל – קשה לי ויחן מיבעי לי למימר.

5. **דקדוקי רש"י** (ר' יצחק אייזיק אוירבאך): ויחן שם ישראל, כאיש אחד בלב אחד – דאם לא כן ויחנו מבעי לי', בלשון רבים? אלא ודאי להורות שהיו כולם כאיש אחד בלב אחד.

נשאלת כאן שאלה פשוטה:

מצינו בכו"כ פסוקים בתורה שמשתמשים באותו פסוק בלשון יחיד ובלשון רבים ורש"י אינו מפרש כלום:

6. **יתרו כ טו:** וכל העם **רואים** את הקולות ואת הלפידים torches ואת קול השופר ואת ההר עשן, **וירא** העם **וינועו** trembled **ויעמדו** מרחוק.

7. **בשלח יד לא:** **וירא** ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים **וייראו** העם את ה' **ויאמינו** בה' ובמשה עבדו.

* * *

עוד שאלה עצומה:

8. **בשלח יד, ט-י:** **וירדפו** מצרים אחריהם **וישיגו** אותם חונים על הים, כל סוס רכב פרעה, ופרשיו וחלו... ופרעה הקריב **וישאו** בני ישראל את עיניהם והנה מצרים **נוסע** אחריהם **וייראו** מאוד **ויצעקו** בני ישראל אל ה'.

9. **רש"י:** נוסע אחריהם – בלב אחד כאיש אחד.

למה רש"י משנה כאן הסדר?

* * *

ויובן בהקדם עוד דיוק:

לכאורה המקור של רש"י הוא מהמכילתא. שמה כתוב:

10. **מכילתא על הפסוק:** כל מקום שהוא אומר ויסעו ויחנו נוסעים במחלוקת וחונים במחלוקת אבל כאן הושוו כולם לב אחד, לכך נאמר ויחן שם ישראל נגד ההר.

ישנם פה כמה שינויים:

א. במכילתא: "**כאן** הושוו כולם לב אחד". רש"י: לא כותב "כאן"

ב. במכילתא כתוב "לב אחד" ורש"י מוסיף "כאיש אחד".

ג. במכילתא: "לכך נאמר ויחן שם ישראל נגד ההר". רש"י: אינו מצטט "נגד ההר".

* * *

ויובן בהקדם עוד דיוק ברש"י:

בפסוק "ויחן שם ישראל" רש"י מצטט המילים "ויחן שם ישראל" למרות שהדיוק הוא על "ויחן". משא"כ בפסוק של מצרים, רש"י מצטט רק "נוסע אחריהם" ולא המילה "מצרים". למה?

* * *

והביאור:

When we want to describe something that many people do, we have several options, singular or plural,

Example: the country voted (singular), or the people voted (plural).

One is an action (everybody is the same), one is an emotion, feeling, rationale etc.

ולכן נחזור ל source 6 ושם נראה את זה בפירוש.

[שאלה: הרי בפסוק כתוב "רואים" את הקולות, ואחרי זה "וירא"? הביאור נמצא בהערות התמימים, וב"מבית חיינו: חוברת ג" בארוכה, ש"רואים" כאן קאי על "רואין את הנשמע" שכל אחד מבין באופן אחר וכו' כמבואר בארוכה בלקו"ש ח"ו ואכ"מ]

ועד"ז ב source7.

* * *

נחזור לעניננו: מה קרה כשהמצריים רדפו אחרי בני ישראל?

11. **בשלח יד, ה: ויוגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה** had a change of heart **ועבדיו אל העם, ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו.**

לכאורה היו כאן כו"כ דרגות בה"נוסעים": פרעה, חרטומים, הירא את דבר ה'

במילא – הפעולה, יכולים לומר בלשון יחיד, אבל ה"לב"/הכוונה אי אפשר לומר שזה הי' בדיוק אותו הדבר? וגם לכאו' הי' צריך לכתוב "ויהפכו לבם" לשון רבים כי זה הרגש"?

מחדש רש"י – בלב אחד! ולכן כתוב "אחריהם" כי כולם הושוו בזה, בהרגש אחד! דבר נדיר ביותר.

Any group of people that wants to accomplish a certain goal, can unite temporarily. But they all still remain with their own agendas. This is in all political parties.

By the Egyptians there was **one** agenda – kill the jew.

וזה מה שעשה את המצריים ל"איש אחד". אבל זה ארעי.

* * *

עכשיו יובן, שעד"ז - **אבל להיפך** – אצל עם ישראל:

כשבאו להר סיני לקבל התורה, היינו יכולים לומר שה"הכנה נפשית" של כל אחד לקבלת התורה היא שונה מא' לשני: אי אפשר לדמות ההכנה של משה רבינו להכנה של האיש הפשוט –

מחדש רש"י שכאן "ויחן שם ישראל". כ"איש אחד" [דבר שלא מצינו בשום אומה] וזה פעל על הלב אחד.

ולכן כאן רש"י מעתיק ישראל, משא"כ במצרים אינו מעתיק "מצרים".

* * *

וכאן מגיע החידוש הנפלא:

יש הרוצים לומר שמה שעשה כאן ה"ישראל", זה שהם היו "נגד ההר", דהיות שהם הולכים לקבל את התורה, זה פעל עליהם ה"איחוד".

אומר הרבי לא!!!

תסתכל ברש"י שזהו החילוק בין רש"י להמכילתא:

א. המכילתא מדגישה ש"כאן הושוו" משא"כ רש"י אינו מעתיקו.

ב. המכילתא אומרת "לב אחד" משא"כ רש"י אומר כאיש אחד בלב אחד.

מהו טאקע ההסברה? מהו הפירוש שכאן נהי' ה"ישראל"?

והביאור:

העולם הזה הוא רשות הרבים ועבודת עם ישראל הוא להפכו לרשות **היחיד**:

12. **תניא סוף פרק לג:** ... ישמח ישראל בעושיו, פירוש, שכל מי שהוא מזרע ישראל יש לו לשמוח בשמחת ה' אשר שש ושמח בדירתו בתחתונים, שהם בחינת עשי' ממש. וזה שכתוב בעושיו לשון רבים, שהוא עולם הזה הגשמי, המלא קליפות וסטרא אחרא, שנקרא רשות הרבים וטורי דפרודא mountains of separation, ואתהפכן transformed לנהורא, ונעשים רשות היחיד ליחודו ית' באמונה זו.

מי פועל ה"אחדות" הזו?

13. **בראשית א, א ברש"י:** ...בראשית ברא... בשביל התורה שנקראת ראשית (משלי ה - ראשית דרכו) ובשביל צדיקים (ישראל) שנקראו ראשית (ירמ' ב - קודש ישראל לה' ראשית תבואתו).

ולכן, לפי המכילתא, התורה פעלה בישראל את האחדות הזו ולכן היא מוסיפה "נגד ההר".

משא"כ רש"י, סובר שהפעולה דלעתיד אינה פועלת על עכשיו, אלא האחדות היא מצד ישראל גופא. מצד בחי' **היחידה** שנגלתה אז. כמ"ש בתניא:

14. **תניא פרק לב:** ... ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש, מצד שורש נפשם בה' אחד, רק שהגופים מחולקים...

* * *

והנה, לכאול הענין הזה של אחדות אמיתית מצד נקודת היהדות נמצאת רק אצל ישראל, unity above rationale,

ועכשיו מגיע החידוש של השיחה:

15. **קהלת ז, יד:** את זה לעומת זה עשה האלקים.

Hashem created one thing opposite the other

16. **תניא פרק ו:** ... כמו שנפש האלקית כלולה מעשר ספירות faculties קדושות ... כך הנפש דסטרא אחרא כלולה מעשר כתרין

דמסאבותא Crowns of impurity

ולכן, מוכרח לומר שגם אצל הגויים ישנה "מעין" resemblance של אחדות זו, והחילוק הוא, שאצל היהודים זה בעצם מהותם, משא"כ אצל הגויים זה משום סיבה.

אבל לאחר מתן תורה נפעל "ביטול הגזירה". וזה פעל שגם הגויים יוכל להיות אצלם ה"הרגשה" sense האלקות שבהם, (למעלה מהשכל) וזה פועל בהם "אחדות" במידה מסויימת, אבל לא כמו אצל היהודים.

איפה רואים את זה?

17. **רמב"ם הלכות מלכים פרק ח הלכה י:** משה רבינו לא הנחיל

התורה והמצוות אלא לישראל, שנאמר מורשה קהלת יעקב. ולכל הרוצה להתגייר משאר האומות. שנאמר ככם כגר. אבל מי שלא רצה אין כופין אותו לקבל תורה ומצוות. וכן צוה משה רבינו מפי הגבורה, לכופף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח... וצריך לקבל בפני שלשה חברים... **הלכה יא:** כל המקבל שבע מצוות ונזהר לעשותן הרי זה מחסידי אומות העולם, ויש לו חלק לעולם הבא, והוא שיקבל אותן מפני שצוה בהן הקב"ה בתורה והודיענו על ידי משה רבינו שבני נח מקודם נצטוו בהן. אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת, אין זה גר תושב ואינו מחסידי אומות העולם ולא מחכמיהם.

ולכן מסיים הרבי:

18. **לקוטי שיחות כאן:** און דער ענין – אז נאך מתן תורה האבן אויך

ניט-אידן א שייכות צו בחינת אלקות כו' וואס איז **העכער** פון שכל (ומהתחלקות) – דריקט זיך אויס אין א **הלכה**, אז דער קיום פון שבע מצוות בני נח דארף זיין, ניט "מפני הכרע הדעת" (און אפילו ניט מצד דעם ציווי הקב"ה צו אדם הראשון ונח), נאר "מפני שצוה הקב"ה בהן בתורה והודיענו ע"י משה רבינו שבני נח מקודם נצטוו בהן".

און וויבאלד אז "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", אז צוליב אים איז באשאפן געווארן די גאנצע וועלט (פון דעם סוג הדומם ביז דעם סוג המדבר), און ער דארף איר מאכן א "רשות היחיד לייחודו יתברך",

דארף דעריבער יעדער איד זיך משתדל זיין ככל התלוי בו (ניט נאר צו מפיץ זיין תורה ויהדות צווישן אידן, נאר) צו פועלן אויך אויף בני נח אז זיי זאלן מקיין זיין די שבע מצוות דידהו, און מקיים זיין זיי – "מפני שצוה בהן הקב"ה בתורה".